

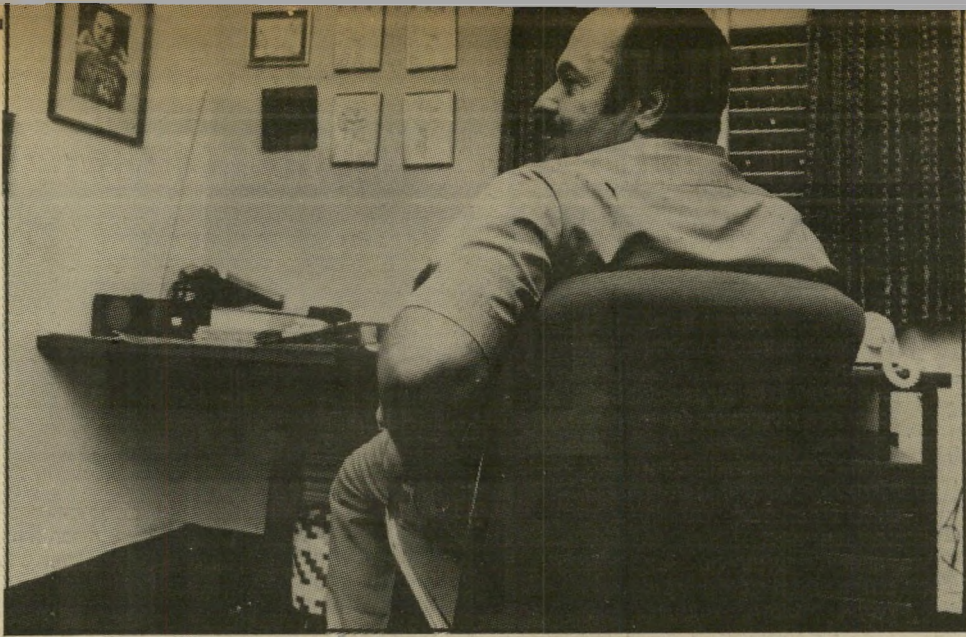
מטיל הרימון ניסה להתאבד ומצבו קשה וקורבנו המיועד מכחיש שזה בגלל אשה

מי זה יומיים איאפשר להיכנס למישרד ג'הפקות (גולדגלור בוס) בתל-אביב. המקום הפך למיבצר, כמו מישרד הביטחון ובורסת היהלום מים ברמת-גן. יש מחסום בכניסה, ושני שומרי-סף דרושים מכל בא את תערי רת-הזהות, שאותה יש להפקיד בידיו הם, ובתמורה מקבלים תג המוצמד לרש הבגד. מובן שאי-אפשר להיכנס אם אין מוזמנים על-ידי מישהו מבפני גים, ואת ההזמנה מודאים בטלפון הפנימי.

באותו הזמן, במקום שקל להיכנס אליו אבל קשה לצאת ממנו, שוכב אברהם כרישי. הוא מאושפז בבית-חולים, אחרי שניסה להתאבד ביום הרביעי, כשחתך את ורידו ידיו בבית-המעצר. על מיטתו מופקדת שמירה מיטרתית במשך 24 שעות ביממה. מצבו של כרישי קשה, והוא אינו מזהה כלל את הסובבים אותו. שתי העובדות האלה קשורות זו בזו.

לפני שבועיים, ביום הראשון, כ-10 בבוקר, נכנס למישרד ג'הפקות אבי כרישי, אחר מחמישה אחים, שכולם עברו כתפאורנים בחברת-ההפקות. הוא נכנס למישרד, שלף רימוני-יד, הוציא ממנו את הניצרה והניח אותו על שולחנו של יצחק (איציק) קול, מנכ"ל החברה בארץ. אחרי-כך, כמו כסרטימתח בלשי, תפס קול את הרימון וניסה להשליך אותו החוצה. הרימון נתקע בסורגים. קול לא איבד את העשתונות. הוא

הרים בידיו החסונות בזריות את בן-ישי, והצמיד אותו אל הרימון שבחלון. כדי שאם תהיה התפוצצות, יעצור המתנקש בגופו את הרסיסים. הרימון לא התפוצץ, למזלם הטוב של השניים. לאחר-מכן התברר כי הרימון היה חי וכשיר, ורק בגלל תקלה בלתי-צפויה לא התפוצץ. בזמן שכל זה קרה, רצה ורדה, מזכירתו של איציק וגיטתו לשעבר (אחותה של נעמי, גרושתו של קול) להוציק את הגברים בכניון. איש מן

קול ריטו וקול פיצצה

הגברים לא היה מוכן לבוא ולעזור לו במאבקו עם כרישי. הפחד מפני הרימון היה גדול מהדאגה לבוס. **פיפי במשפך** **פ**גשתי את איציק קול בביתו שברמת-השרון. הוא היה שרוץ על כורסה רכה מעור, ורגליו היו מונחות על הרום תואם. מולו עומד מזנון לאורך כל הקיר, ועליו כל הצורך האלקטרוני המודרני האפשרי. קול מחזיק בידו שלטר-חוק, ובעזרתו הוא שולט על כל המערכות שלפניו — מוסיקה, טלוויזיה, וידאו. למרות שעל

רלת הכניסה כתוב עדיין "איציק ונעמי קול", השניים גרושים מזה ארבע שנים. אחרי 28 שנות-נישואין. במיקלחת היתה ידידתו של קול, הרסה רגני (30), עוזרת-בימאי בהפקת אגדת-הילדים כיפה אדומה. לטענת האחים כרישי, כל הסיפור מקורו בכך שאחד מהם — אריה — ניהל רומאן עם הרסה רגני, ולכן פיטר קול את האחים מעבודתם במחלקת-התפאורה, אף-על-פי שהיו עובדים מעולים. קול שולל את הטענה הזו של האחים כרישי. הוא טוען שיכול היה למלא כקלות איצטריון באנשים השונאים אותו, ולמלא בקושי חמישה תאיטלפון באנשים האוהבים אותו.

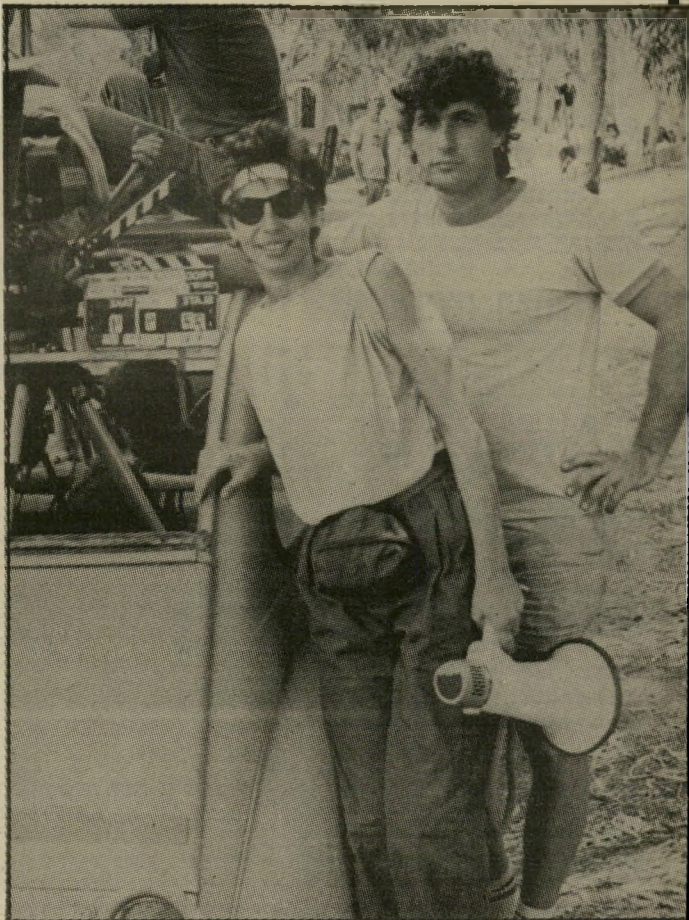
ניסיתי לברר איתו איך הגיע למצב הזה. **סיפר קול:** את נעמי הכרתי כשהייתי בן 13. שנינו היינו בהשומר-הצעיר. יום אחד שלחתי לה מיכתב-אהבה ובו כתבתי "אני אוהב, אוהב, אוהב אותך מאוד מאוד!" הייתי כריחיד להורי, וגדלתי בבית ציוני-סוציאליסטי אמיתי. אבא מפא"י ניק. כשעברנו לבית משותף בשכר-דירה, הוא ררש שהארמה תהיה על שם הקרן-הקיימת. כי חשב שאסור שתהיה לאדם פרטי קרקע השייכת ללאום. אמי עברה בפרדסים. כדי שאני אלמד לנגן על כינור. למולי רכבתי על אופניים, הכינור נשבר, לא היה כסף לכינור אחר, וכך נפטרת אחרי שנתיים מהצרה הזאת. מובן שהעמדת פנים עצובות, אבל סוף-סוף יכולתי להתחיל לשחק כדורגל, כמו שאר הילדים. אחרי ששלחתי את המיכתב לנעמי, החרימו אותי החברה. הייתי פחדן, כי הודיעו לי שאו חברה — או חברה. נפרדנו.

אחרי תקופה מסוימת יצאנו למסע של בנים ובנות למצדה. כל הבנים נשארו בלילה על המצדה, והבנות ירדו למטה. נעמי ואני הצטיידנו בפנסים וישבנו כל הלילה וניהלו שיחות במורס. אחרי-כך הלכנו כמו שני אידיאליסטים, לקיבוץ נחשון, גרנו באוהל, ישנו יחד במיטת-סוכנות והתחממנו בפתיליית-נפט. זה היה מהפכני, וההוי רים לא ידעו. כשהיה לי קר, מצאתי פטנט איך לא לצאת החוצה לקור כדי לעשות פיפי; הייתי עושה לתוך משפך שהיה מחובר לצינור, שקצהו היה מחוץ לאוהל.

רומאן עם אופנאית **פ**ום אחד הגיע לביקור אבא של נעמי, יהודי דתי-מסורתי. הוא שאל איפה גרה נעמי. הראו לו על האוהל. הוא שאל "ואיפה גר איציק?" הראו לו את אותו האוהל. כשהוא נכנס לאוהל וראה מיטה שרוחבה 70 סנטימטר, הוא פנה ואמר לי: "אתה לא חושב שהגיע הזמן להתחתן?" התחתנו בקיבוץ נחשון בטבעת שהיתה משותפת לעוד כמה זוגות. עשר שנים היינו בקיבוץ, כשנעמי משמשת כמוזכרת-הקיבוץ, והיתה אוהבת על כולם. בקיבוץ הוחלט באי-סיפה להקים מחזור ראשון של ילדים, ואז עשינו בן. כשהוחלט על מחזור

חשוד אבי כרישי בליווי שומרת ושומר אינו מזהה איש

ידידה הרסה רגני כיפה אדומה